

РЕШЕНИЕ

№ 132

гр. Бургас, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Събина Н. Христова Диамандиева

Членове: Калина Ст. Пенева
Кремена Ил. Лазарова

при участието на секретаря Марина Д. Димова
като разглежда докладваното от Кремена Ил. Лазарова Въззивно гражданско дело № 20222000500185 по описа за 2022 година
съобрази следното:

Производството по делото е образувано по въззивна жалба вх.№ 3352/14.03.22г. на БОС от **Община Приморско**, с Булстат 102164063, с адрес: гр.Приморско, ул. „3 март“ № 56, представлявана от кмета Димитър Германов, чрез адв. З. Р., със съдебен адрес: гр. П., ул. „* ****“ № **, против **решение № 96/03.02.22г.**, допълнено в частта по разностите с **определение № 1067/05.05.2022г.** и двете по гр.д.№ 20212100101312/2021г. на БОС, с което е уважен предявеният от **Национален статистически институт** с Булстат: 000695146, с адрес: гр.София, ул.„Панайот Волов“ № 2, представляван от председателя С. Ц. Ц., в качеството му на процесуален субституент на Държавата и допълнително конституирания ищец **Българската държава**, представлявана от Министъра на РРБ, чрез Областен управител Бургас, **иск за установяване собствеността** на Държавата върху подробно описания в диспозитива на решението ПИ с идентификатор **37023.501.62** по КKKP на гр. К., общ. П. и Общината е осъдена да заплати на ищите направените разноски. Твърди, че решението е постановено в нарушение на процесуалния закон. Заявява, че са предявени евентуални искове за собственост, придобита по силата на закона, без да е уточнено за кой закон става въпрос и това нарушава правото на защита на ответника. Заявява, че решението е постановено по отношение на страна, която не е надлежно встъпила, нито е конституирана по искане на НСИ. Твърди, че

Държавата е конституирана служебно от съда, в нарушение на процесуалните правила. На това основание и на основание твърдението, че НСИ няма право на иск, поддържа недопустимост на постановеното съдебно решение. На следващо място твърди неправилност на постановеното решение. Излага подробни аргументи против приетите от съда изводи за придобиване на имота чрез давностно владение. Твърди липса на индивидуализация в исковата молба на процесния имот. На изложените основания моли за обезсилване на постановеното решение и евентуално, в случай, че това не бъде възприето от съда – за отмяната му като неправилно. Няма доказателствени искания. Претендира разноски.

Въззиваемата страна - **Българската държава**, представлявана от Министъра на РРБ, чрез Областен управител Бургас, оспорва въззивната жалба в надлежно депозирания отговор, чрез ю.к.М. Моли решението на Окръжен съд – Бургас да бъде потвърдено. Излага аргументи. Няма доказателствени искания. Претендира разноски.

Въззиваемата страна - **Национален статистически институт** с Булстат: 000695146, с адрес: гр.София, ул.,Панайот Волов“ № 2, представляван от председателя С. Ц. Ц., в качеството му на процесуален субституент на Държавата, оспорва въззивната жалба в надлежно депозирания отговор, чрез адв. В. Й. Моли решението на Окръжен съд – Бургас да бъде потвърдено. Излага аргументи. Няма доказателствени искания. Претендира разноски.

Жалбата е подадена в срока по чл.259 ГПК от легитимирано лице, срещу валиден и допустим акт, подлежащ на съдебен контрол, до надлежната по правилата на функционалната подсъдност инстанция.

Предявеният иск пред БОС е с правно основание чл. 124 ГПК.

Съдът, като взе предвид приложените по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от изложението в исковата молба и уточнението към нея, НСИ, в качеството си на субституент на Държавата, твърди собственост върху поземлен имот с идентификатор № 37023.501.62 по КKKP на гр. К., Община П., с административен адрес: гр. К., ул. *****, състоящ се от 2 541кв.м., при подробно описани граници, представляващ УПИ II- 311 в кв.55 по одобрения ПУП на с. К. Заявява, че понеже не е бил нито кооперативна, нито частна собственост, имотът към 1965г. по силата на закона е бил държавен и е представлявал част от Държавен горски фонд – лесопарк „К.“. С решение от 28.04.1968г. на ИК на ОНС на Централно статистическо управление, праводател на Националния статистически институт, е предоставено право на строеж върху петно 27а за изграждане на почивна база. Впоследствие, по реда на чл.16, ал.1 Закон за горите, действащ към датата на решението, на ЦСИ е предоставено право на ползване върху строително петно с площ от 2.55дка в отдел 21, подотдел 5. На тези основания Институтът е поставил в имота

бунгала, които се ползват за летен отдых, считано от 1968г. и до настоящия момент.

При опит за извършване на ремонт по бунгалата, НСИ е уведомен, че през 2002г. Община Приморско е одобрила ПУП, в който попада процесният терен и със заповед на Кмета на Общината той е актуван за частна общинска собственост. Въззиваемият Институт счита, че актуването не е променило характера на собствеността и имотът не е загубил статута си на държавен имот, понеже и към 2001г. е бил включен в ДГФ – част от Лесопарк „К.“. Твърди, че считано от 1965г. до настоящия момент владее имота за Държавата, като на основание решението на ОНС от 1965г. го ползва и стопанисва. При условията на евентуалност, в случай, че съдът приеме, че изложените факти не обосновават собственост на Държавата върху имота по силата на закона, се позовава на изтекла в полза на Държавата давност за придобиването му. Ангажира доказателства.

С отговора против исковата молба Община Приморско оспорва допустимостта на иска. Заявява, че НСИ не обосновава права на собственост върху имота, за да бъде процесуален субституент на Държавата в производството. Твърди, че предоставеното на НСИ право на строеж не е реализирано в 5-годишен срок от постановеното решение на ИК на ОНС Бургас и е погасено по давност.

На следващо място се позовава на придобиване на имота от страна на Общината на основание чл.2, ал.1, т.7 ЗОС, вр. с чл.2а с.з. и чл.34, ал.1 ЗОС и Решение № 248 на МС от 12.03.2001г. Позовава се на § 6 от ПЗР на Закон за горите и обосновава статут на терена на „свободна площ за широко обществено ползване“. Като следващо основание за придобиване на имота от Общината посочва §7, ал.1, т.4 ПЗР ЗМСМА. Твърди незаконно изграждане на бунгалата от страна на НСИ. Оспорва на първо място собствеността на Държавата върху имота към 1965 г. и на следващо - придобиването му чрез давностно владение, както и идентичността му с този, описан по решението на ИК на ОНС – Бургас. Въвежда и други възражения – например за правото на ЦСИ да е носител на право на строеж към 1965г., за липса на извършено в полза на Института отчуждаване на терена по реда на ЗПИНМ, а също и за приложение на института на давността. Също ангажира доказателства. Моли за отхвърляне на иска.

По спора е постановено решение № 482/04.12.2019г. по гр.д.№ 1655/2018г. на БОС, с което искът е уважен, при участието на Държавата, представлявана от Министъра на РРБ, като трето лице – помагач на НСИ. С решение № 24/08.07.2020г. по в.гр.д.№ 58/2020г. по описа на БАС решението на окръжния съд е обезсилено. Счетено е, че ищецът НСИ не е субект, на когото Държавата е предоставила право на управление и стопанисване на процесния имот, като държавна собственост, за да разполага с правото на иск.

В постановеното в касационната проверка решение № 60083/02.08.2021г. по гр.д.№ 3632/2020г. ВКС, I г.о., е обсъдена допустимостта на иска.

Разяснено е, че тя се определя от твърденията на ищеца, а принадлежността на спорното материално право в патримониума му обосновава уважаването или отхвърлянето на иска. Също е обсъден въпросът относно процесуалната субституция на държавните ведомства, носители на право на управление на държавни имоти и като краен извод е мотивирана допустимост това държавно ведомство да се позовава на придобиване по давност в полза на Държавата, чрез упражняване на владение от негова страна върху конкретен обект, както и да защитава правата на Държавата в съдебни производства.

На основание изложеното, настоящият състав приема, че спорът относно допустимостта на иска е разрешен.

Също с цитираното решение № 60083/02.08.2021г. по гр.д.№ 3632/2020г. ВКС, I г.о., след като са обезсилени решение № 482/04.12.2019г. по гр.д.№ 1655/2018г. на БОС и решение № 24/08.07.2020г. по в.гр.д.№ 58/2020г. по описа на БАС, са дадени указания за конституиране на Държавата в качеството ѝ на страна, по реда на чл.26, ал.4 ГПК, което е сторено при разглеждане на гр.д.№ 1312/2021г. по описа на БОС. С описаното се изчерпва и следващото въведено от Община Приморско възражение относно допустимостта и правилността на конституирането на Държавата, в качеството ѝ на съищец в процеса.

Пред БОС е депозирано становище от страна на Държавата, представлявана от Министъра на РРБ, чрез Областен управител Бургас, с което се поддържа собственост на Държавата върху процесния имот. Оспорват се правата на Общината, като са въведени твърдения, че не са осъществени условията по ПЗР ЗМСМА за придобиване на собственост от страна на Общината върху процесния терен. Също е въведено като основание за уважаване на иска – придобиване чрез давностно владение.

За да се произнесе по основателността на въззивната жалба, Бургаският апелативен съд приема следното:

Правоприемството между Централно статистическо управление, гр. София и Национален статистически институт – гр.София не е спорна между страните и съдът не се спира на нея подробно. Фактическата обстановка по делото е детайлно изложена в решение № 482/04.12.2019г. по гр.д.№ 1655/2018г. на БОС, както и решение № 96/03.02.22г., допълнено в частта по разностите с определение № 1067/05.05.2022г. и двете по гр.д.№ 20212100101312/2021г. на БОС и накратко описана е следната:

По предложение от 24.IV.1965г. на Началник на отдел „Архитектура и благоустройство“ при ОНС Бургас, Изпълнителният комитет на ОНС Бургас е взел решение за отстъпване право на строеж на ЦСУ върху строително петно № 27а от комплекса „А.“ край с. К. за изграждане на почивна станция на черноморското крайбрежие.

С протокол обр.16/28.07.1978г. на приемателната комисия за привеждане и въвеждане в действие по ПКС на обект „Детски лагер за отдых и почивка“,

м. „А.“ П. и Акт от 8.10.1978г. за отстраняване на недостатъците, посочени в предходния протокол, е отразен извършен основен преглед на документацията и строителството на обект с 10 бр. бунгала, с изпълнена ВиК и ел.инсталация, с инвеститор: Комитет по ЕССИ (единна система за социална информация) при МС и изпълнител – също Комитет по ЕССИ при МС за АС част – строителство по стопански начин.

От извършените и приети по надлежния ред СТЕ – единична и комплексна, се установява, че първият регулационен план на с. К. е одобрен със заповед № 1092/25.07.1962г. на ДКСА. В кадастралната основа към плана, където към настоящия момент попада почивната база на НСИ, са заснети имоти, обозначени с планоснимачни номера, като от попълването на кадастъра през 1964г. е видно, че процесният имот не е съществувал на място.

Със заповед № 584/08.07.1970г. на Председателя на ОНС Бургас е одобрен идейно-застроителен и общ регулационен план на с. К., който предвижда само улична регулация, но с този план в регулация се внася терен, включващ процесния и находящ се между строителни петна 16 и 17 от к-с „А.“, с. К. – експертно заключение на в.л. М.

По делото са налице множество писмени доказателства относно въведените от страните доводи за принадлежността на процесния терен към Държавния горски фонд, като са повдигнати спорове относно статута на терена.

За да възприеме крайното си заключение в тази връзка, настоящият състав съобщи следното: Съгласно действащият, считано от 7.12.1958г. до 01.01.1998г. включително, чл.3, ал.1 Закон за горите (отм.): „Гора по смисъла на този закон е всяка земя над 1 декар, обрасла или засадена с горски дървета или храсти, която се намира във от чертите на населените места“. Отново от комплексната експертиза се установява, че до 2017г. отдел 21, подотдел 5, с. К., в който попада процесният терен, е бил заведен като горски фонд и едва след 2017г. е изключен от ДГФ със заповед на Изпълнителния директор на ИА по горите към МЗХГ.

Според настоящия състав, с включването на терена в регулацията на село К., той е загубил статута си на гора или земя от ДГФ, по смисъла на Закона за горите (отм.), макар и формално да е бил заведен по книгите и съответните регистри като такъв.

Съгласно комплексната СТЕ, с включването на отдел 21, подотдел 5, с. К. в регулацията на населеното място, по идейно-застроителен план теренът е предвиден за зона за отдих, без да са образувани квартали и парцели. Предвидени са били само строителни петна за почивни станции, разположени в зона, отредена за „Парков район за обществени почивни станции“ с алейна мрежа.

Както вече бе посочено, процесният терен попада между строително петно 16 и строително петно 17 от к-с „А.“, с. К., като вещите лица от

тройната СТЕ са установили, че идейно-застроителен план или схеми към него за к-с „А.“ не са открити и не може да се проследи дали петно 27а е било с променени местоположение и граници и какъв е статутът му към настоящия момент, нито дали е налице идентичност на ПИ с идентификатор 37023.501.62 със строително петно 27а от к-с „А.“ в границите му към 1965 год.

От разпита на св. Л. и св. К., служители на НСИ – гр.София, първият – понастоящем пенсиониран, се установява, че имотът е ограден, като св. К. има впечатления от 1992г. до настоящия момент, а св. Л. – от 2002г. до пенсионирането си. Поставянето на ограда е установено и от вещите лица, в подкрепа на извод, че достъпът на външни лица, извън ведомството на НСИ и техните семейства, е ограничен. Имотът се ползва като почивна база, на 10 смени и е естествено залесен – с храсти, дървета и зелена растителност.

Съгласно действащата в периода 1965г. – 1990г. редакция на разпоредбата на чл.6 ЗС: „Държавните стават и имотите, които държавата придобива съгласно законите, а така също и имотите, които нямат друг собственик“. На това основание и като съобрази, че липсват данни за собственост върху имота на обществени организации, кооперации или частни лица, съдът приема, че процесният имот е представлявал държавна собственост, но няма спор, че не е актуван.

С влизане в сила на ЗМСМА на 17.09.1991г. се отграничава собствеността на държавата от тази на общините, които дотогава са имали оперативно управление върху държавната собственост. Създава се нов субект на вещното право – общината и § 7 от ПЗР ЗМСМА регламентира кои държавни имоти преминават в собственост на общината с влизане на закона в сила.

Със заповед на Министъра на РРБ през 2000г. за с. К. е одобрен нов кадастрален план. За оградената почивна база на НСИ е заснет имот с пл. № 311. През 2002г., със заповед на кмета на община Приморско е одобрен ПУП –ПРЗ на с. К. за кв. 52, 54 и 55, съгласно който за процесния имот е образуван УПИ II в кв. 55, отреден за малоетажно жилищно строителство. През 2007 год. е одобрена КKKP за гр. К., в който имот пл. № 311 е въведен с идентификатор 37023.501.62 и с площ от 2541кв.м.

С акт № 214/01.06.2005г. на ОА Приморско на основание чл.2, ал.1, т.5 и чл.2, ал.2, т.1 ЗОС, Заповед № РД-02-14-2184/20.12.2000г. и във връзка с чл.58 ЗОС имотът е актуван за частна общинска собственост. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1, т.5 ЗОС, в редакцията към датата на постановяване на заповедта на Министъра на РРБ: „Общинска собственост са: т.5 общинските пътища, улиците, площадите, обществените паркинги в селищата и зелените площи за обществено ползване;“, а съгласно чл.2, ал.2, т.1 ЗОС: „имотите и вещите, предоставени на общината със закон или преотстъпени безвъзмездно от държавата“.

При така изложеното и в контекста на разпоредбата на § 7, ал.1, т.4 ПЗР

ЗМСМА, съдът намира иска за установяване на собствеността на Държавата върху процесния имот за основателен.

За да възприеме горния краен извод, при безспорните данни за липса на яснота относно отреждане на застроително петно на НСИ върху спорния ПИ, съобрази следното: видно от цитираните разпоредби на ЗМСМА и ЗОС, за общинска собственост се считат зелените площи, предназначени за обществено ползване. Това са площи, находящи се в границите на урбанизирани територии, широко достъпни и предназначени за жителите на общината, за нейните посетители и гости и представляващи градини, паркове, благоустроени терени за почивка и рекреация.

В конкретния случай с изработването на регулационния план от 1970 г., зоната, в която се намира процесният терен, е отредена за „Парков район за обществени почивни станции“, което обосновава извод за широка достъпност, но не на жителите на общината, а на служителите от цялата страна на ведомството, изградило почивна база там. Теренът е предназначен и отреден за почиващите в базите на съответното държавно предприятие, които към онзи момент са били държавна собственост, а не за жителите на общината. Именно с оглед това предвиждане на плана и при съобразяване с него достъпът е ограничен, както се установи по делото, чрез поставяне на ограда, за което няма спор.

Така се налага заключение, че не са се осъществили фактите, предвидени от разпоредбата на §7, ал.1, т.4 ПЗР ЗМСМА, за да бъде счетен процесният терен за общински. Собственост на Община Приморско не може да се обоснове и на основание § 42 ПЗР ЗИД ЗОС, според който: „Застроените и незастроени парцели и имоти – частна държавна собственост, отредени за жилищно строителство, и за обществени и благоустройствени мероприятия на общините, съгласно предвижданията на действащите към датата на влизане в сила на този закон подробни градоустройствени планове, преминават в собственост на общините“. Основание да се приеме горния извод е предвиждането на действащия към датата на приемане на цитираната разпоредба – ДВ бр.96/99г. регулационен план от 1970г. за с.К.

Всичко описано води до заключение, че приложеният акт за частна общинска собственост не установява валидно право на собственост на Общината върху процесния терен. Горните изводи са съобразени с решение № 136/11.05.2009г. ВКС по гр.д.№ 280/2008г. IV г.о., решение № 23/20.04.2011г. по в.гр.д.№ 44/2011г. БАС, недопуснато до касационно обжалване с определение № 1004/07.11.2011г. по гр.д.№ 915/2011г. II г.о. и решение № 102/30.10.2014г. БАС по в.гр.д.№ 248/2014г., недопуснато до касационно обжалване с определение № 347/09.06.2015г. по гр.д.№ 2877/2015г. ВКС, I г.о.

При така изложеното настоящият състав приема, че постановеното и обжалвано решение по гр.д.№ 20212100101312/2021г. на БОС е правилно като краен резултат, макар и да е постановено при други възприети мотиви.

По разноските: извършените от въззиваемия НСИ разноси за тази инстанция възлизат на 3 000лв.

На Държавата, представлявана от Министъра на РРБ, чрез Областен управител на област Бургас, представляван от ю.к. М., се следва възнаграждение, определено от съда по реда на чл.78, ал.8 ГПК, вр. с НЗПП в размер на 100лв.

Мотивиран от изложеното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 96/03.02.22 г., допълнено в частта по разноските с определение № 1067/05.05.2022 г. и двете по гр. д. № 20212100101312/2021г. на БОС.

ОСЪЖДА Община Приморско, с Булстат 102164063, с адрес: гр.Приморско, ул. „3 март“ № 56, представлявана от кмета, със съдебен адрес: гр. Приморско, ул. „3 март“ № 56 да заплати на **Национален статистически институт** с Булстат: 000695146, с адрес: гр. София, ул. „Панайот Волов“ № 2, представляван от председателя С. Ц. Ц. за направените в тази инстанция разноси сума в размер **на 3 000 лв.**

ОСЪЖДА Община Приморско, с Булстат 102164063, с адрес: гр. Приморско, ул. „3 март“ № 56, представлявана от кмета, със съдебен адрес: гр. Приморско, ул. „3 март“ № 56 да заплати на **Държавата**, представлявана от Министъра на РРБ, чрез Областен управител на област Бургас, представляван от ю.к. М., юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер **на 100 лв.**

Решението подлежи на касационно обжалване в 1-месечен срок от връчване на препис от него на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____